

Arrest

nr. 44 557 van 3 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 juni 2010 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 28 mei 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2010 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 3 juni 2010 om 9 uur 00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat F. NAENEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat D. VAN DER BEKEN, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker die verklaart geboren te zijn op 19 oktober 1984 te Tafrast (Marokko) en van Marokkaanse nationaliteit te zijn, verblijft sinds 2004 in België.

Hij zou eerst tot 2007 verbleven hebben bij zijn oom, nadien bij zijn broer A. A. te Sint Niklaas, waarmee hij een sterke band verklaart te hebben.

Hij stelt dat ondanks zijn wil om te werken, er tot nu toe geen enkele werkgever bereid gevonden is om hem een arbeidscontract voor te leggen gelet op het gebrek aan verblijfsvergunning.

Verzoeker wijst er op dat hij taalcursussen Nederlands volgde, dat hij hier in België een uitgebreide vriendenkring heeft uitgebouwd en talrijke sociale contacten onderhoudt.

Verzoeker diende op 18 oktober 2009 een aanvraag in op grond van artikel 9 bis van voormelde wet van 15 december 1980, welke op 28 mei 2010 ongegrond werd verklaard en hem werd betekend.

Op 28 mei 2010 werd door de gemachtigde van de Staatsecretaris voor Migratie- en Asielbeleid lastens verzoeker een "Bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde" genomen welke aan verzoeker op 28 mei 2010 werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing.

De inhoud luidt:

"(...)

REDEN(EN) VAN DE BESLISSING

Artikel 7, eerste lid, 1: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de vereiste documenten: de betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Duitsland, Frankrijk, Luxemburg, Griekenland, Oostenrijk, Nederland, Portugal, Spanje, Noorwegen, Zweden, Zwitserland, IJsland, Finland, Denemarken, Estland, Letland, Litouwen, Hongarije, Polen, Slovenië, Slowakije, Tsjechoë en Malta (1), om de volgende reden:

** Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken.*

** Betrokkene verblijft op het Schengengebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem betekend zal worden.*

** Betrokkene diende op 18/11/2009 een aanvraag 9 bis in, dewelke op heden op 28/05/2010 ongegrond werd verklaard en hem werd betekend.*

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden.

** Gezien betrokkene niet in het bezit is van geldige identiteitsdocumenten, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken op te sluiten ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden."*

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. Krachtens de artikelen 39/82, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, kan de schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid alleen worden bevolen als ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden, de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen en er feiten worden aangevoerd die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid heeft een uitzonderlijk en ongewoon karakter. De toepassing van de procedure verstoort immers het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en herleidt de rechten van de verdediging tot een strikt minimum. Om deze redenen moet de verantwoording door de verzoekende partij van de uiterst dringende noodzakelijkheid evident en dus op het eerste zicht onbetwistbaar zijn. De procedure kan daarom slechts worden aangewend in de enkele gevallen dat het spoedeisend karakter van de zaak, ofwel voor iedereen duidelijk is, ofwel door de verzoekende partij duidelijk wordt aangetoond aan de hand van precieze en concrete gegevens. De bewijslast is tweeledig: de verzoekende partij moet aantonen dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone procedure te laat zal komen en dat zij bij het instellen van de vordering met de vereiste spoed, diligentie en alertheid is opgetreden.

Wat de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft, dient de vordering tot schorsing een uiteenzetting van feiten te bevatten die kunnen aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing aan verzoekende partij een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Deze voorwaarde dient zo te worden opgevat dat de verzoekende partij zich niet mag beperken tot vaagheden en algemeenheden, maar integendeel duidelijk en concreet dient aan te geven waarin precies het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is gelegen dat zij ten gevolge van de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing ondergaat of dreigt te ondergaan.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel. Het ingeroepen nadeel mag niet het gevolg zijn van de eigen keuzes, daden of gedragingen van verzoeker (RvS 8 januari 2003, nr. 114.306; RvS 5 september 2006, nr. 162.311).

Het bestaan van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is een afzonderlijke voorwaarde, die ook afzonderlijk dient te worden beoordeeld (RvS 12 juni 2002, nr. 107.797).

2.2. Wat deze laatste voorwaarde betreft, voert verzoeker het volgende aan (zie het verzoekschrift, p. 10 “3. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel”):

“Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet, blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing van aard is aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te berokkenen.

Concluant wordt niet alleen het fundamenteel recht op arbeid maar ook op de eerbiediging van zijn gezinsleven ontnomen. Hij wordt door de beslissing om het land te verlaten immers onttrokken aan de belangrijke personen in het leven van concluant, nl. zijn directe familieleden.

Concluant is thans bovendien volledig ingeburgerd in de Belgische samenleving en heeft een groot sociaal netwerk opgebouwd in de lokale Sint-Niklase samenleving.

Gelet op het voorgaande en gelet op de pertinente bezwaren tegen de weigeringsbeslissing van 28 mei 2010, is het moeilijk te herstellen ernstig nadeel in casu bewezen.

Indien de Belgische Staat deze vaststellingen wenst tegen te spreken dient zij uiteraard hiervan het bewijs voor te brengen, hetgeen zij evenwel nalaat te doen. Het moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan derhalve niet worden geloofend.”

2.3. Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat verzoeker illegaal in het land verbleef, meer bepaald stelt de beslissing dat hij op het ogenblik van zijn arrestatie -27 mei 2010- niet in bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum.

Dit gegeven wordt niet betwist.

De gemachtigde kon bijgevolg op wettelijke basis beslissen om verzoeker een bevel te geven om het grondgebied te verlaten. Zo het indienen van een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van voormelde wet van 15 december 1980 geen invloed heeft op de verblijfsstatus van een vreemdeling en bijgevolg niet verhindert dat ten aanzien van hem een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626), zo kan de afwijzing van dergelijke aanvraag evenmin een invloed hebben op diens -illegale- verblijfsstatus.

Aangaande het motief van verzoeker dat *“Uit hetgeen hiervoor werd uiteengezet, blijkt duidelijk dat de bestreden beslissing van aard is aan verzoeker een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te berokkenen.”* merkt de Raad op dat een verwijzing in de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel naar datgene wat reeds eerder werd aangevoerd in het verzoekschrift, niet volstaat. Evenmin komt het de Raad toe om uit de door verzoeker aangebrachte overtuigingsstukken een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te distilleren. Ook de loutere affirmatie een nadeel te zullen ondergaan volstaat niet.

De Raad merkt op dat de stelling van verzoeker dat door de uitvoering van de bestreden beslissing hem zijn recht op arbeid zal ontnomen worden -verzoeker verklaart dat ondanks zijn wil om te werken, er tot nu toe geen enkele werkgever bereid is gevonden om hem een arbeidscontract voor te leggen- in de mate dat hij verwijst naar een financieel nadeel, eenvoudig te herstellen is.

Verzoeker kan zich immers na een vernietiging van de aangevochten beslissing tot de burgerlijke rechtbank wenden om financiële schadevergoeding te vorderen (RvS 27 december 2004, nr. 138.886).

Verzoeker toont ook niet aan dat hij zijn recht op arbeid niet in zijn land van herkomst kan uitoefenen.

Zijn grief dat hij zal onttrokken worden aan belangrijke familieleden in België, namelijk zijn directe familieleden -bedoeld worden zijn oom A. A. en zijn broer A. E. H.- is evenmin een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verzoeker, een volwassen man, beschikt over de mogelijkheid om zich in zijn land van herkomst in regel te stellen om de voormelde familiebanden terug te kunnen aanhalen. Zijn verklaring dat hij in zijn land van herkomst *“bijna geen directe familieleden meer heeft”* is een blote bewering.

Zijn argument dat zijn inburgering en zijn groot sociaal netwerk dat hij heeft uitgebouwd, in het gedrang komen, is niet het gevolg van de bestreden beslissing doch te wijten aan de keuze die hij in het verleden gemaakt heeft om illegaal op het grondgebied te verblijven.

Verzoeker toont niet aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hem een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zal berokkenen.

3. Er is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 43, § 1, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op 3 juni 2010 door:

dhr. M. BONTE, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. F. BROUCKE, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

F. BROUCKE

M. BONTE